

opusdei.org

NMP Królowej Polski – 3 maja

Z okazji uroczystości głównej Patronki Polski publikujemy rozważania z szóstego tomu Rozmów z Bogiem.

03-05-2024

W tym wiosennym świątecznym dniu, prawdopodobnie wolnym od pracy i poświęconym odpoczynkowi, rozpoczynamy naszą modlitwę zastanawiając się nad tytułem Królowej, który chrześcijańska tradycja przyznała Maryi już we wczesnych wiekach. Wyrażał on

niezrównaną dostojność i moc, które Maryja czerpie z królewskiej godności swego Syna.

Rozpowszechniony wśród ludu, szybko utrwalił się on w tekstach liturgicznych, takich jak *Salve Regina* - *Witaj Królowo, Regina coeli* - *Królowo Nieba* oraz w pobożności wiernych. Wiele wezwań *Litanii loretańskiej* nazywa Ją Królową: *Królowo Aniołów, Patriarchów, Proroków, Apostołów, Męczenników, Wyznawców, Dziewic*. To wezwanie stało się też motywem ikonografii. W iluż to kościołach parafialnych możemy znaleźć ukoronowany obraz Naszej Matki! Nierzadko też można napotkać obraz będący przedstawieniem ukoronowania Najświętszej Maryi Panny.

Jest Królową o niewyczerpalnej skuteczności wstawienniczej u Boga Ojca, Syna i Ducha Świętego[1]. Jej królewska władza nie powinna jednak „być pojmowana na zasadzie

analogii do nowoczesnego życia politycznego. Królewska godność Maryi jest rzeczywistością ponadziemską”[2], którą należy rozumieć w sposób analogiczny do królewskiej godności Chrystusa.

„Chrystus jest Królem nie tylko dlatego, że jest Synem Boga, ale również dlatego, że jest Odkupicielem. Maryja jest Królową nie tylko dlatego, że jest Matką Boga, lecz również dlatego, że jako Nowa Ewa, złączona z Nowym Adamem, współpracowała z Nim w dziele odkupienia rodzaju ludzkiego”[3]. Stojąc w bólu u stóp krzyża naszego Pana Jezusa Chrystusa, przyczyniła się do uwolnienia rodzaju ludzkiego z jarzma grzechu. Dlatego Ona też zasłużyła na to, by nad nami królować. Królewska godność Maryi zasadza się na jej macierzyńskim udziale w królewskiej godności Chrystusa i współpracy w dziele naszego odkupienia.

Niezrównana godność Maryi nie oddala Jej od nas. Królowanie nad niebem i ziemią pozwala Jej być zawsze blisko ludzi i otaczać ich opieką. Maryja zna wszystko, co dzieje się w naszej codzienności i z macierzyńską miłością podtrzymuje nas w doświadczeniach życia. Jako Królowa Maryja cieszy się uzyskaną od Boga mocą wyzwiania świata od jego nieszczęść oraz mocą doprowadzania ludzi do chrześcijańskiej dojrzałości i do nieba.

W Bożym królestwie miłości funkcja Króla jako sprawiedliwego władcy polega przede wszystkim na troskliwym udzielaniu pomocy i opieki ubogim i słabym. W tym sensie królowanie Maryi jest przeciwieństwem ucisku i niewoli grzechu i szatana, jest wyrazem litościwej i pomocnej miłości względem nas, Jej dzieci. „To nabożeństwo polega na tym, by

oddać się Maryi jako niewolnik”[4]. Maryja jako Królowa kieruje ludem Bożym. Liturgia dnia dzisiejszego zachęca nas do świętej dumy z tego, że jesteśmy Jej podwładnymi: *Tyś wielką chlubą naszego narodu (Jdt 13)* [5]. Dodajmy: tyś moją Królową, Królową mego serca, pragnę być Twoim godnym sługą.

Na początku XI wieku św. Stefan, król węgierski, złożył przed obrazem Matki Bożej swoją koronę królewską i ogłosił Ją Królową Węgier. W XII wieku swe królestwo poświęcił Maryi król portugalski. W XVI wieku za Królową obrała sobie Matkę Bożą Hiszpania. W ślad za Hiszpanią prawie wszystkie narody Ameryki Południowej i Środkowej uważają Maryję za swą Patronkę i Królową.

Kult Matki Bożej Królowej Polski jest bardzo dawny. Już u Długosza spotykamy określenie „Królowa nasza”[6]. W XVI wieku Grzegorz z

Sambora słaWił Matkę Bożą Częstochowską jako Królową Polski i Polaków[7]. Oficjalnego nadania tego tytułu Matce Bożej dokonał król Jan Kazimierz w akcie ślubowania 1 kwietnia 1656 roku. Do *Litanii loretańskiej* zostało wówczas dołączone wezwanie: Królowo Korony Polskiej. W ciężkich dla Polski dniach szwedzkiego „potopu” król Jan Kazimierz obrał Matkę Bożą za Patronkę i Królową Polski. W roku 1924 papież Pius XI ustanowił dzień trzeciego maja, pamiętny dzień uchwalenia Konstytucji, świętem Maryi Królowej Polski.

Po odzyskaniu niepodległości Episkopat Polski ponowił wybór Maryi na Królową Polski. W dwa lata później kobiety polskie ofiarowały Matce Bożej Częstochowskiej insygnia władzy królewskiej, berło i jabłko, z prośbą: „Rządź nami!”. Po wojnie naród Polski na Jasnej Górze oddaje się Marii tymi słowami:

„Rzeczypospolitej Polskiej bądź Królową i Panią, natchnieniem i Patronką”. W latach pięćdziesiątych społeczeństwo polskie pod przewodnictwem Episkopatu powierza swe losy Królowej Polski i odnawia swoje śluby: „Królowo świata i Polski Królowo, odnawiamy dziś śluby przodków i Ciebie za Patronkę naszą i za Królową narodu polskiego uznajemy”[8]. Przez ten akt naród odrodził się duchowo. Wielu Polaków indywidualnie uczyniło akt oddania się Królowej Polski. W dziesięć lat później, 3 maja 1966 roku z okazji Milenium Chrztu Polski po dziewięcioletniej nowennie odrodzenia nastąpił na Jasnej Górze akt oddania Polski w macierzyńską niewolę Maryi, Matki Kościoła, za wolność Kościoła Chrystusowego[9].

„Maryja jest obecna w dziejach Bożych - pisał kard. Stefan Wyszyński. - W dziejach ludzkości i w dziejach Kościoła! Rozumiemy

logiczną i psychologiczną potrzebę Jej obecności. Jest to nie tylko teologiczną wolą Boga objawiającego, ale potrzebą ludzkości i każdego serca człowieczego. Tak jest w dziejach Kościoła i tak jest w dziejach każdego katolickiego narodu. Ona sama o sobie powiedziała: «Błogosławioną mię zwać będą wszystkie n a r o d y...» (...). - Jeżeli wszystkie, to czemuż nie nasz?! (...) Nazywają nas «narodem Matki Bożej». O, wiele narodów przypisuje sobie ten zaszczyt! Ale mamy przekonanie, że jesteśmy w jakiś szczególny sposób związani z Maryją”[10].

Dzisiejsze święto jest wspaniałą okazją, aby z głębi serca podziękować naszej Królowej za Jej nieustanną opiekę. Jakim wielkim błogosławieństwem jest posiadanie Maryi za królową! Ile pięknych i wzruszających zdarzeń zawierają dzieje królowania Maryi w naszym

kraju! Słowami dobrze nam znanej pieśni zwracamy się do naszej Pani, przedstawiając wszystkie potrzeby naszej Ojczyzny:

Z dawna Polski Tyś Królową, Maryjo!

Ty za nami przemów słowo, Maryjo!

Miej w opiece naród cały,

Który żyje dla Twej chwały,

Niech rozwija się wspaniały, Maryjo!

[11]

Opiekuj się, Maryjo, szczególnie tymi, którzy oddalili się od Boga lub pozwolili, by letniość zawładnęła ich sercami. Pozwól, Pani, Królowo nasza, byśmy byli zawsze dla nich dobrym przykładem. *Boże, (...) spraw łaskawie, aby za wstawiennictwem naszej Matki i Królowej religia nieustannie cieszyła się wolnością, a ojczyzna rozwijała się w pokoju*[12].

Za publicznymi, ogólnonarodowymi aktami uznania Maryi za Królową Polski powinno podążać osobiste, indywidualne i czynne uznanie Najświętszej Panny jako Pani i Królowej każdej części tego Jej osobliwego królestwa, jakim jest kraj i naród, ich faktyczne podporządkowanie Matce Bożej i naszej Matce. Maryja jest Królową narodu, jeśli jego poszczególne wspólnoty i ich członkowie są Jej posłuszni i wierni. Następstwem królowania Maryi jest nasz dobrowolny status oddanych sług. Lapidarnie wyraża to akt oddania Polski „w macierzyńską niewolę Maryi: oddajemy dziś ufny sercem w Twą wieczystą macierzyńską niewolę miłości wszystkie dzieci ochrzczonego Narodu i wszystko, co Polskę stanowi, za wolność Kościoła w świecie i w Ojczyźnie naszej, ku rozszerzaniu się Królestwa Chrystusowego na ziemi”[13]. A *Jasnogórskie śluby narodu polskiego*

wyrażają to wręcz drobiazgowo:
„Składamy u stóp Twoich siebie
samiych i wszystko, co mamy:
narodziny nasze, świątynie i
domostwa, zagony polne i warsztaty
pracy, pługi, młoty i pióra, wszystkie
wysiłki myśli naszej, drgnienia serc i
porywy woli”. Mamy tu program
świętości dla każdego Polaka:

„Pragniemy, aby każdy z nas żył w
łasce uświęcającej i był świątynią
Boga; - aby cały Naród żył bez
grzechu ciężkiego; - aby stał się
Domem Bożym i Bramą Niebios dla
pokoleń wędrujących przez polską
ziemię (...)”.

Ten program życiowy, który
powinniśmy nieustannie odnawiać i
realizować, wskazuje na szczególne,
priorytetowe obszary służenia dobru
naszego narodu, takie jak: „bronić
każdego dziecięcia i każdej kołyski;
stać na straży nierozzerwalności
małżeństwa, bronić godności kobiety,
czuwać na progu ogniska domowego,

aby przy nim życie Polaków było bezpieczne; umacniać w rodzinach królowanie Jezusa Chrystusa, wszczepiać w umysły i serca dzieci ducha Ewangelii, strzec prawa Bożego, obyczajów chrześcijańskich i czystych; (...) stoczyć najcięższy bój z naszymi wadami narodowymi (...); zdobywać cnoty: wierności i sumienności, pracowitości i oszczędności, wyrzeczenia się siebie i wzajemnego poszanowania, miłości i sprawiedliwości społecznej”[14]. Jeśli spełnimy ten ambitny program, przyczynimy się do efektywnego królowania Maryi w Polsce.

Od wieków istnieje zwyczaj składania w ofierze Najświętszej Maryi Pannie darów i klejnotów: pamiątek rodzinnych, orderów, sygnetów. Jest to znak ludzkiej wdzięczności i pragnienia włączenia się w hołd, który Bóg Trójjedyny złożył Maryi ustanawiając Ją Królową. Poprzez naszą hojną walkę

o świętość my też możemy dodać
jakby drobny klejnot do Jej korony.
Posłuchajmy następującej rady: „Jest
rzeczą słuszną, że Ojciec, i Syn, i
Duch Święty ukoronowali
najświętszą Pannę na Królową i
Panią wszelkiego stworzenia. -
Skorzystaj z Jej potęgi i z dziecięcą
odwagą przyłącz się do tego święta
Nieba. - Ja zaś koronuję Matkę Bożą i
Matkę moją pokonywaniem moich
wad, gdyż nie mam drogich kamieni
ani cnót. - Odważ się i ty!”[15].

Pragniemy dzisiaj w radości Ducha
Świętego, w szczerzej litości, słać
naszą Matkę ukoronowaną w niebie,
Dziewicę piękniejszą od słońca,
śpiewając:

O Ty, której obraz widać w każdej
polskiej chacie,

I w kościele, i w sklepiku, i w pysznej
komnacie,

W ręku tego, co umiera, nad kołyską
dzieci,

I przed którą dniem i nocą wciąż się
światło świeci;

Która perły masz od królów, złoto od
rycerzy,

W którą wierzy nawet taki, który w
nic nie wierzy;

która widzisz z nas każdego cudnymi
oczami,

Matko Boska Częstochowska, zmiłuj
się nad nami![16]

Kończymy naszą modlitwę w tym
świętecznym majowym dniu
postanowieniem przeżycia go blisko
Naszej Królowej. „Maryja, święta
Matka naszego Króla, Królowa
naszych serc, opiekuje się nami tak,
jak tylko Ona potrafi. Matko
litościwa, Tronie łaski, spraw,
żebyśmy umieli – w swoim życiu i w

życiu tych, którzy nas otaczają -
układać, wiersz po wierszu, poemat o
miłości, *quasi flumen pacis* (Iz 46, 12),
niczym rzeka pokoju"[17].

Pragniemy, by ten dzień odpoczynku
stał się „małą perłą” w Koronie
naszej Hetmanki.

* Naród Polski wielokrotnie w ciągu
swych dziejów doświadczał
szczególnej opieki Matki Bożej. Moc
tej opieki zajaśniała wyjątkowo
podczas najazdu szwedzkiego. Po
cudownej obronie Jasnej Góry przed
Szwedami król Jan Kazimierz 1
kwietnia 1656 r. uroczystym aktem
oddal nasz kraj pod opiekę Matki
Bożej, obierając ją na Królową Polski.
Po odrodzeniu Polski papież Pius XI
ustanowił w 1924 r. specjalne święto
Najświętszej Maryi Panny Królowej
Polski i pozwolił je obchodzić w
pamiętnym dniu uchwalenia
Konstytucji 3 Maja. Papież Jan XXIII
ogłosił Najświętszą Maryję Pannę
Królową Polski główną patronką

kraju, obok świętych biskupów i
męczenników: Wojciecha i
Stanisława.

Teksty na święta liturgiczne naszego
kraju, za pozwoleniem Francisco F.
Carvajal, zostały zredagowane przez
zespół pod kierownictwem Jana
Jarco.

[1] Por. Pius XII, enc. *Ad coeli*
Reginam.

[2] Tenże, *Przemówienie*, 1 XI 1954.

[3] Św. Jan Paweł II, *Katechezy*
Maryjne, 23 VI 1997.

[4] Św. Ludwik Maria Grignion de
Monfort, *Tajemnica Maryi*, 32.

[5] *Mszał Rzymski*, Msza św. z dnia,
psalm responsoryjny.

[6] Por. S. Wyrwas, *Dzieje kultu NMP Królowej Korony Polskiej*, w: *Studia z dziejów liturgii w Polsce*, Lublin 1976, tom II, s. 406.

[7] Por. E. Pohorecki, *Królowa Polski*, w: *Mały słownik Maryjny*, Warszawa 1987, s. 36-37.

[8] Tamże, s. 270-274; *Jasnogórskie śluby narodu polskiego*, Jasna Góra, 26 VIII 1956.

[9] *Akt oddania Polski w macierzyńską niewolę Maryi, Matki Kościoła, za wolność Kościoła Chrystusowego*, Jasna Góra, 3 V 1966.

[10] Kard. St. Wyszyński, *W sercu stolicy*, Warszawa 2000, s. 22 i 24.

[11] *Pieśń ku czci Najświętszej Maryi Panny Z dawna Polski Tyś Królową*, cyt. za: ks. J. Siedlecki, *Śpiewnik kościelny*, Kraków 2005, s.390

- [12] *Mszał Rzymski*, Msza św. z dnia, kolekta.
- [13] E. Pohorecki. dz. cyt, s. 289.
- [14] Tamże, s. 270-274.
- [15] Św. Josemaría Escrivá, *Kuźnia*, 285.
- [16] J. Lechoń, *Matka Boska Częstochowska*.
- [17] Św. Josemaría Escrivá, *To Chrystus przechodzi*, 187.

.....